

druga različitost

(o „paukovoj politici“ j. aćina)

zoran n. jovanov

»Od laži se gradi poredak u svetu.«

Kafka

Šta je smisao?

Postoji li lepo?

Može li se tekstualna praksa interpretirati, a ipak izlazeći iz kruga interpretovanja — rukom?

Producija gramatičke, kašog i likuštva jezika, smisao jeste i jedan očekivani produktivni višak rođen iz objektivizacije kao prakse označavanja ili objektivizacije kao takve (ideo-logija). Imajući, pre svega, u vidu da je smisao, razum, »načelno uvek i samo razmišlja o sebi², materijalizaciju ovog teksta počecu optom kojim sledi »ispunjenu ruku sred znakovlja kojem je ruka reč, zvuk od tri slova (jer svaka reč ima tri slova) — optom ruke, olovke, i mene samog. Inventar ovog optita je sve lomo u mojoj sobi što postoji van mene i u meni: knjige, sto, stolica, krevet, sati, sijalica, peć na maftu, osećaj istošt... Dakle, i kad hoću da znamje učinim neznanjem, još uvek samio podrazumevam pritisak olovke na hartiju u pokušaju da tekst učinim zbiljnim tekstrom, itako da se na vrhu palca (teksta) desne ruke primeti crvenilo i bledilo u malizmeničnom sustizanju, iz kojeg, posredstvom olovke, proishode lingvistički poltomici, porod ruke: mrlje, krvne, znaci, po-ruka, mravinjač u beloj i dodori. Dugo uvezban mehanički pritisak (kojko je ujezičenje agresivno ili pre smisla!) odvodi ruku sve više ka desnoj strani hartije, ostavljajući na samom kraju criticu, duž koja raz-dvaja reč i dekomponuje jezikoslovni psalm, i već na tom mestu sadrži anticipaciju i drugog rituallnog zaustavljanja i podizanja ruke, pri kraju rečenice — pred itačkom. U tom savršenom krugu sa-vršenje, unutar smisla, ruci kao smislu jednog teksta — nije dato. Zašto? Zato što se unutar i ovakvo raz-organizovanog diskursa ruka ne može pojaviti mi kao smisao jednog teksta, ni kao razgraditelj smisla, upravo zato što je opisredovana i upućena na sasvim određenu sliku na hartiji, — na slovo. Ruka se, kao smisao već plostojecog smisla (vrednosno ustavomljeno), može u svojoj razgraditeljskoj ulozi pojavljivati tek u modernom »slikarstvu«. Uistinu, moja ruka (kojko integralni deo moje materijalnosti) ne može izboriti svoje pravo na prisustvovanje u tekstu, ako ne prisustvuje nečim što nije reč, nečim što je neće podrazumevati (slovo nije moguće bez ruke!), nečim što na najmanju meru svodi njemu oposredovanost. U tekstu paš, ona se uime svih parametara mogućnosti ili nemogućnosti komunikacije opet pojavljuje kao MODUS TECHNICA, jer je ruka i jer je podredena talkom fiziološkom smislu. Materijalnost te ruke upravo nije moguća izvan mišljenja (koje ruku plesma u funkciji, ali i kao strukturu jedne specifično organizovane materijalnosti).

Istina je, međutim, da unutar tekstualne prakse, potisnuta ruka — uime objektivnih parametara mogućnosti komunikacije — potiskuje i mene, Zorana, razlike objektivnog.

Na izvestan način, moja nesposorna ruka samo je povod za spor s onim što tu ruku spori. Tako dolazim do teksta koji je druga interpretacija mog čitanja jedne knjige.

MOŽDA ĆE NA TOM MESTU IZRASTI ZOVA

(Jovica Aćin: *Paukova politika*, «Prosveta», Beograd, 1979)

»Mišljenje počinje tek tada kad saznajemo da je stoljećima slavljeni um najtvrdokornijii protivnik mišljenju.«

Marks

Svet u kojem (jedva) živimo², njegova kulturna i ūina anatomija, zahtevaju praksu preispitivanja; potragu za korenima smisla društvene prakse, uz odricanje smisla kao metafizičke konstrukcije, li u mogućnost da se otvore mogućnosti »smisla« označilačke prakse u kulturi i u ukupnom društvenom životu.

Knjiga koju imam pred sobom sadrži dragoceno iskuštvo takvih preispitivanja, dragoceno iskuštvo čoveka Jovice Aćina, i redak mapor »teškog« autora suočenog s ne manje kompleksnim

problemima što se pojavljuju putem svekolike vladavine metafizičkih kategorija, pojmoveva i postupaka, u polju književnog govora i govora o književnosti, kad god i filosofskog, ideološkog i govora koga takvog: u glasu i u pisaniu.

Ušavši u prostore zahvaćene, premrežene, nitima metafizičkog pojmanja sveta (kao označilačke prakse)³ i vrlo često ne uspevajući, stoga, da ubegne pred paukom stručnosti i (ili) njegovom politikom, autor, Jovica Aćin, radikalno ukazuje na raznolika traženja paukotina — neosvetljene arena u kojima se biju tajanstvene bitke materije i energije u slavu bića ili ništavila — dakle, onih prostora koji nisu konačno zahvaćeni u označilačkoj praksi paukovom politikom metafizike; pridodajući svojoj radikalnosti istinsku radozanosť eseji, rašljara u polju koje će se možda pročuti po najpitkijoj podzemnoj vodi. Sužavajući potonju metaforu, rašljara ovde možemo zamisliti kao tragača nad poljem reči, koji ne želi da ih oživi⁴ kao biće, već da u njima, i pod njima, pronade upisane (ili da ih upiše) razlike, držeći u ruci oprobam instrument: nagoveštaj u formi eseja.

On će tokom čitave knjige metafiziku misliti kao ono što jeste. »Mogli bismo naprosti reći da je to vera, sračunata ili spontiana, isključiva i slepa (...). Njena 'teologija' se otuda ne posredno formulise kao mapor da se svi elementi sveta, brišući svaku mlijuvu međusobnu razliku, povežu u koncentričnu mrežu i stave u zavisnost od nekog jedinstvenog vrhunskog načela, po kojem se sve rađa i na koje se sve враća. Knjilo božje, Logos, Jedno, Um...« U takvom kontekstu je i »Književni vnt« obmana, iluzija, priivid slobode, i to usred paša, i jedina mogućnost revolucionarne politike da bude revolucionarna postoji tek u stepenu u kojem raskršta sa jezikom kao metafizičkom opštom memorom; revolucionarna je ikada razara jezik; i pre: govorjenje kao politiku, i pre: politiku kao jezik revolucije; omogućujući veći prostor za samoostvarenje razlike kao takve.

Postoji, analogno fonološkom gluviulu, i ideološko i metafizičko gluviilo. Jedino moguće suprotstavljanje talkovoj vrsti gluviila, po Jovici Aćinu, jeste razgradnja, dekomponovanje metafizičkog sistema u njemu; kretanje AD FONTES, pronađenje novog jezika mišljenja suprotnog (u stvari drukčijeg) jeziku metafizike i metafizici kao mišljenju, čak i metafizici kao mišljenju jezika (dakle, onoj metafizici koja bi već i sama da razgradi jezik; da se samodestruji). Svojtu će dilemu, u tom smislu, Jovica Aćin na jednom mestu ovakvo ujezičiti: »... u lovoj knjizi potkušavam da govorim o 'književnoj' metafizici, da razgradujem neke od mjenih iluzija. Nije li onda i taj govor samo jedna od metafizičkih iluzija? Ovo pitanje o mestu iz kojeg je moguće govoriti o metafizici moramo ostaviti otvoreno. Da li je svako mesto unutar granica metafizike?« Ova se upitnost može zaokružiti tako da se mogućnosti knitičkovanja metafizike ostavi onom mestu koje to i jeste i nije, u stvari kretajući kojim se metafizika A PRIORI knitičkuje. Za Jovicu Aćinu talko pokretno mesto je već obeleženo u pesničkoj reči koja je »logika nagoveštaja« u formi metafora — to žamište disperzivnih odgovora na teocentričku zapitanost, zglob jedne druge logike, petarda u cigaretu dremljivog pauka, oživljavanje pra-sumnje. »Metafizika je oduvek potiskivala metaforu kao nejednako i, monologizmom; apstrahujući razlike i svodeći ih na predmet merljiv u potpunosti, ubijala postajanje.« Ipak, budući da je metafora »oprabana« varnica u pepelu, postoji mogućnost da je davno asimilovana, ili da je izgorela u sebi samoj, nemajući, usred označilačke prakse, znaka, ničeg što bi je oslobodilo i gorelo zajedno s njom. Tako pitanje moći metafore da razgraduje metafiziku, a da to ne bude samo metaforički, uistinu ostaje otvoreno, bez obzira da li se metafora na hermeneutički zatvara u sebe ili vrca uokolo nesistemskim nagoveštajima iz grotla nespoznatog. U svakom slučaju, ostanimo pri zaključku da je ovde metafore predložena svrha, ontološka svrha.

O književnoj kritici i materijalističkom čitanju

Nadijalezi, sasvim ispravno, problematičku interpretaciju i tumačenja, autor *Paukove politike* predlaže dilaško čitanje kao dekompoziciju teksta (a da se tekst ostavi netaknutim!) i to: pisanjem, jer bi tek tada čitanje bilo materijalističko i »nad otvorenost, kretanja, mnoštva, praksa koja sledi logiku istinskog dijaloga«. Materijalističko čitanje podrazumeva, u prvom redu, stavljanje u pitanje svih stanja, metafizičkih pretpostavki književne kritike, a zatim i »proizvodi duboku križu knitičkog govoru, potresa njegovoj vajkadašnju teleološku orientaciju«.

Književna kritika (kritičar je onaj koji interpretira delo tako što ga prethodno markira, »hipnotiše«, i uvek ostavlja nešto po strani kao skriveno ili obezvređeno) biva, po Jovici Aćinu, osporena sama sobom, odnosno onim što precutkuje, onim što se preko svoje odsutnosti upisuje u njen tekst, jer čak i kad otkriva značenja, samim činom (teosstrukturološki) ponovo ih sakriva precutkujući ono što unapred nije htela da vidi: materijalnost, telo teksta, heteronomno iskuštvo tekstualne prakse, igru razlike. Ipak, ovom razmišljanju nedostaje odgovor na pitanje: zašto tekst precutkuje svog knitičara? Bez obzira na neobičnost pitanja, treba svakako imati u vidu stepen kritičnosti jednog teksta (sepem kritičnosti koji je sadržan u pojmu »stvaralaštva«) i kloji sadrži jedan vrednosni momenat. O njemu se tada mora govoriti ne samo kao o tekstualnoj praksi, već i kao o praksi vrednovanja išak takođe jedne vrednosne, a što zavisi od izazvanih i samorodnih momenata, pozicije. Tu čin kritike nije teosstrukturološki, već vrednosno određen, u krajnjem ishodu određen — čovekom samim.

U svojoj knjizi *Izazov hermeneutike*, Jovica Aćin će ovako reći: »Igra pisanja tka, ali i igra čitanja para.« Takvo čitanje je diisrupcija smisla, istine, konačnog razumevanja, njega je ne-

moguće definisati i završiti, jer njegovo je da dekomponuje svaku definiciju i svaki kraj». Definisati takvo čitanje bilo bi isto što i racionalizovanje, te nije moguće bilo šta izgovoriti a da to ne bude metafizičko jezicarenje kao odsustvo materijalnog, predstavljuajući mu se iz istine, Logosa, Jednog... Sledstveno tome, ne radi se o »disrupciji smisla« (nekto je mogao pominjati da je Ačin time definišao teleološku suštinsku materijalističkog čitanja!), niti o »dekomponovanju svake definicije i svakog kraja«, već o *praksi kao kriterijumu i pokazatelju nemoci* bilo kakve promene iz jezika⁵, iz metafizičkog pojmanje te prakse. Dakle, ne: »Svet se menja kada promenimo jezik kojim u njemu govorimo«, već: *izmenjen svet menja i jezik te promene*. To je, u stvari, ta kritična tačka iz koje bi svakog daljnjenje govorjenje bilo metafizičko. Došavši do te tačke, Jovica Ačin jednostavno odbija mogućnost deficije materijalističkog čitanja i jednostavno ga ilustruje jednim Lenjinovim čitanjem Hegela, odbijajući da i takvo materijalističko čitanje bude *Obruzac materijalističkog čitanja!* Vrilo lepa i dalekosežna poučka.

Napomenimo ovde da je materijalističko čitanje upravo ona praksa istinskih dijaloga koja je opravljana kad čitamo *dela*, tekstove već visoko vrednovane, razliku⁶.

Svakako treba imati u vidu i *sličnost pojmanja* tzv. »teorije odraza«, koja se pojavljuje u delima Lenjina, Engelsa i Todora Pavlova.

Budući da se ikoneni samooporanja književne kritike sadrže u njenom prikivanju stvarne prednosti označioca nad označenim, Jovica Ačin će tu misao konzervativno izvesti ovako: »Istinska istorija je sačinjena od onih veličanstvenih trenutaka tisine.«

Kritika znaka

Da znak funkcioniše samo zahvaljujući svom društvenom karakteru, time i ideološkom, dakle i metafizičkom, teleološkom, dokaz je i to da se (budući da je institucionalizovan, znak se rađa, postoji tek unutar grupe, zajednice) znak u *glasu*, govorjenju, sluša i shvata, kao *apsolutno* brisanje označioca, gde se da je prednost označenom i podrazumeva njegova samostalna egzistencija. Tako brisanje materijalnosti znaka »u poslednjoj implikaciji znači egzistenciju boga, kao jemca svake transcendencije, čime se kritikumčari (ali i ideološki) stav o zasebnom, transcendentalnom postojanju označenog.

Ačin kaže: »Ako je označilac ali bi označenog u procesu komunikacije, onda je pravo poreklo arbitarnosti u načelu ekvalencije, ismetrije između dve strane nekog znaka (...). Pod takvim racionalizovanjem znaka prikriva se stvarna prednost označioca nad označenim, tj. upotrebe vrednosti nad priometnom vernošću neke robe. Tako je racionalizam znaka, postulat o njegovoj arbitarnosti, delo one liste političke icoja (...) reprodukuje kapitalističke odnose u društvu.« To dalje znači da su smisao i bivstvovanje precrtani u *imenovanju*, »u samom trenu u kojem su imenovani i u samom obliku imenovanja«, u *ime* objektivizacije, svodenja na opštu meru. Na taj način se smisao pojavljuje tek kao »objektivni, uniformno pojemanje sveta, brišući (precrtavajući) mogućnost smisla unutar različitosti, odnosno brišući *materijalnost* blivstvujućeg — razliku, razlike objektivnog, na način, kako je to Lukac rekao, »voluntarističkog materializma«.

Jedno od ishodišta mogućnosti prevaziđanja »objektivnog« u piščmu, pišanju, Jovica Ačin pronađala u primjeru prakse Žaka Derrida (suočavajući ga s Hajdegerom), koji dekonstruiše znak (posmatra ga s obzirom na istorijsku produktivnost inskripcije koja se loči u heteronomnom iskustvu znaka, igre razlika u njemu), polušavajući da ga materijalizuje — liši označenog — putem sekuisualizacije, degrammatikizacije, »sećom jeziku«, kao razgradnjom svih tipova jezičkih jedinica: stremeti ne-znanju u poikušaju da afirmitiše razliku kao razliku (u pišanju, unutar teksualne prakse icoja više nije svodiva, prevodiva iškakivim racionalnim komentarom). Ulkraftko, pluridimenzionalna antikulacija te prakse jeste izvesni shizo-jezik (koji odriče bilo kakvu komunikaciju, na način, odnosno »objektivnog«). Pismo je, dakle, to i ništa više. Logika teksta je alogična. Njegov heterogeni sistem iskustava poriče pravolintijsku istoriju.

Ipak, Derrida duguje objašnjenje zašto se do ovakvog pišma dolazi *racionalizovanom namerom*?

Otud i njegova neverica u »presudan lom«, jer se »nezov uvek ponovo upisuju«. Ačin će tu dilemu ovakvo racionalizovati: »Teškoća je živeti sa memogućnošću naglog izmicanja metafizici i izmicanju icoj. Teškoća je razgraditi metafiziku, budući unutar nje, a da to ne bude na metafizički način, a da to ne bude samo još jedna potvrda metafizike i njeno ovekovečavanje I da li je to moguće?«

Dakle, dekomponovanje, destruktuiranje, razaranje metafizike odnosno smisla (C-misao), moguće je unutar metafizičkog, ali ne iz metafizičkog, već praksom (i možda: čitanja). Razaranje metafizike iz metafizike bilo bi metafizičko, dakle, ovekovečavanje metafizike icoja bi se uvek pojavljivala *POST FESTUM* kao momenat icoja objašnjava, itumači, i to bi se kritika mogla direktno uperiti, nezavisno od »dileme« Jovice Ačina, protiv njegove dileme lako god i protiv mijeđu teksta u icojem polušavam da je prikažem.

O gramatici i o metafizici

»Od svega napisanog volim samo ono
što je napisano vlastitom krvlju.«

Niće

pozivajući na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Knjiga o metafizici«, u kojoj je

možemo učiniti i na citat iz knjige »Kn